

Η αγορά μεγάλων διαμερισμάτων δέχθηκε και φέτος ένα μεγάλο πλήγμα. Ο συνδυασμός του φορολογικού κόστους, της συρρίκνωσης του εισοδήματος, της άρνησης των τραπεζών να χορηγήσουν δάνεια και η αύξηση του κόστους συντήρησης φτάνει πλέον το μισθό ενός καινούργιου υπαλλήλου συρρίκνωσε ακόμα περισσότερο την ήδη περιορισμένη ζήτηση για την συγκεκριμένη κατηγορία κατοικιών. Έτσι οι λιγостоί αγοραστές στράφηκαν σε πιο οικονομικές λύσεις περιορίζοντας τα ζητούμενα τετραγωνικά αλλά και την ηλικία της κατοικίας δηλαδή προτίμησαν να στραφούν στη λύση που προσφέρουν τα διαμερίσματα μίας σχετικά μεγάλης ηλικίας αντί σε νεόκτιστα.

«Οι πωλήσεις διαμερισμάτων σε γειτονιές και συνοικίες του κέντρου της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης αφορούν κυρίως σε διαμερίσματα που το εμβαδόν τους δεν υπερβαίνει τα 100 τετραγωνικά μέτρα. Το συντριπτικό ποσοστό των αγορών αφορά σε κατοικίες που το εμβαδόν τους είναι μεταξύ 70 και 90 τετραγωνικά μέτρα. Αντίθετα το ποσοστό των μεταβιβάσεων που αφορά σε διαμερίσματα άνω των 140 τετραγωνικών μέτρων εκτιμάται ότι δεν ξεπερνά πλέον το 2% του συνολικού αριθμού των μεταβιβάσεων. Φυσικά το αυξημένο κόστος συντήρησης δεν είναι ούτε ο κύριος ούτε ο αποκλειστικός λόγος για την καθίζηση της ζήτησης για μεγάλα διαμερίσματα. Ο βασικός λόγος είναι το κλίμα αρνητικών προσδοκιών που έχει επικρατήσει μεταξύ των υποψήφιων αγοραστών τόσο για την πορεία των οικονομικών των ιδίων και της οικογένειας τους όσο και της οικονομίας γενικότερα», τόνιζε χαρακτηριστικά μεσίτης ο οποίος δραστηριοποιείται στην αγορά κατοικίας στο κέντρο της πρωτεύουσας και κατέληξε: «αυτή τη στιγμή κανείς δεν θέλει να αναλάβει το ρίσκο μίας αισιόδοξης προοπτικής αφού ακόμα και αυτοί που έχουν οικονομική άνεση προσπαθούν να διαπραγματευθούν και να γλυτώσουν ακόμα και το 1 ευρώ». Στην προοπτική αυτή όλες οι κινήσεις είναι προσεκτικές και συντηρητικές αφού το νέο πρόσωπο της αγοράς το μόνο που δεν ευνοεί είναι η αισιοδοξία.